

MANŽEL NA OBJEDNÁVKU

CATHERINE McKENZIEOVÁ

Autorka úspěšného románu *Zapomenutá*

**MANŽEL
NA
OBJEDNÁVKU**

MANŽEL NA OBJEDNÁVKU

CATHERINE MCKENZIEOVÁ

FORTUNA

Original title: Catherine McKenzie: Arranged
Copyright © 2011 by Catherine McKenzie
First published by HarperCollins Publishers Ltd
2 Bloor Street East, 20th Floor
Toronto, Ontario, Canada m4w 1a8
www.catharinemckenzie.com

Cover design by Emin Mancheril
Cover photographs: © Amana Images/Plain Picture; (woman) Maksim Toome/Shutterstock

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Jana Hejná, 2013
Citáty v poslední kapitole převzaty z knihy Montgomeryová, L. M.:
Splněný sen, překlad Jiří Korejčík, Papyrus/JEVA, 1993

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Petr Hejný

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.
Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-733-4

Pro Davida

A na památku té nejmilejší Anne,
již jsem kdy poznala, Anne Fishové,
která se mě neustále vyptávala, co právě čtu,
a vždycky mi doporučovala tu nejlepší literaturu.

PRVNÍ ČÁST

1. kapitola

Odtud potud

„Četla jsem ti maily,“ oznámím Stuartovi a on vzhledne od rozečteného časopisu Maxim. Sedí na kožené pohovce, kterou jsme si společně pořídili před půlrokem, s nohama v ponožkách položenými na skleněném konferenčním stolku. Taková nevinná poloha. Ale on žádné nevinátka není, ani omylem.

„Cože jsi?“

„Však jsi mě slyšel,“ syкну a jeho ostře řezané rysy ztvrdnou.

„Doufám, že mě šálí sluch.“

Na vteřinku mě přepadne pocit provinilosti. Pak si ovšem vzpomenu, co jsem se v jeho e-mailové schránce dočetla.

„Četla jsem ty maily. Všechny.“ Stuart otevře pusku, ale já pokračuju, dřív než stačí promluvit. „Jak jsem mohla takhle narušit tvé soukromí? To ses chtěl zeptat? Ty nemáš o porušování co mluvit, Stuarte, ať tě to ani nenapadne.“

Sklapne tak rychle, až mu cvaknou zuby. Mozek mu běží na plné obrátky. Mám pocit, jako bych skoro viděla, jak mu to šrotuje za očima, které dokážou být tak vřelé, přitažlivé, tak perfektní, ale v tuhle chvíli jsou jen neskutečně chladné a tvrdé, tak zatraceně modré.

„A co ses tam dozvěděla, Anno?“ pronese nakonec dokonale ovládaným hlasem prostým jakýchkoli emocí.

„To ti to vážně musím říkat po lopatě?“

mlčí. Rovné černé vlasy se mu ve světle lampičky temně lesknou a na krbové římse tikají hodiny. Ukrajují vteřiny, které mi v tomhle bytě ještě zbývají.

Zhluboka se nadechnu a pronesu: „Vím, že jsi spal s Christy. A že už to nějakou dobu trvá.“

A je to. Řekla jsem to. A přestože jsem to věděla, četla černé na bílém, nečekala jsem, o kolik skutečněji to bude působit, jakmile to obvinění vyřknu nahlas. Je to venku a najednou mi to připadá jako daleko větší pecka. Je to prostě mnohem horší, úplně jako by tu Christy byla s námi. Jako by tím svým smyslným sametovým hlasem, který jsem jednou zaslechla na záznamníku, opakovala slova, která mu napsala. Slova, která já vymazat nedokážu.

Hodiny stále odměřují čas a já si připadám jako v pasti. Čekám, až něco řekne nebo udělá. Tak už krucinál mluv! Dělej!

Stuart vstane, jako by mě slyšel, a časopis s plesknutím přistane na leštěné dřevěné podlaze.

„Bravo, Anno, přistihlas mě při činu! A co s tím hodláš dělat?“

Pane bože, kéž bychom tak mohli rozchody natáčet na video. Nebylo by skvělé, kdyby měl člověk takový záznam k dispozici už na počátku vztahu? Jen se podívej, jak se k tobě ten chlap zachová za šest, osm, deset měsíců. Koukni se, jak zacházel s holčkou, s níž strávil tři roky života! Vezmi nohy na ramena a zdrhej!

Zajíkám se, ale podaří se mi ze sebe vypravit: „Odcházím.“

„Ty odcházíš,“ zopakuje bezvýrazně. Možná je to oznamovací věta, možná otázka. Jako by tomu tak docela nemohl uvěřit.

„Čekáš snad, že zůstanu? Po tom, cos udělal? Stojíš o to vůbec?“

Uhne pohledem. První známka slabosti.

„Nevím.“

„Ale no tak, Stuarte! Přesně tohle si přeješ, jenom nechceš být ten špatný, a tak jsi prostě zařídil, abych to ukončila já. Jenže já byla tak zabeďněná, že mi to doteď nedošlo.“

„Ty si myslíš, jak nejsi chytrá, co?“

„Zrovna jsem řekla, že jsem byla zabeďněná. Ale jo, dneska se chovám dost rozumně.“

„Já z bytu nejdu, to ode mě nečekej.“

„Bože můj! Ty mě fakt vůbec neznáš, co? Po všech těch letech!“

„Ale znám, Anno,“ odfrkne posměšně. „O to se vůbec neboj.“

Zadívám se mu do tváře, tomu pohlednému běsnícímu muži, o němž jsem věřila, že se za něj jednou provdám.

„To je tedy konec,“ hlesnu, protože to lidé v takové situaci obvykle říkají. Alespoň ve filmech, a mně právě teď připadá, jako bych se náhle ocitla mimo realitu, ve smyšleném příběhu.

Stuart neodpoví, jen mě očima provází ke skříni v chodbě a sleduje, jak vytahuju sportovní tašku, do níž jsem už dřív sbalila všechno, co bych mohla v nejbližší budoucnosti potřebovat.

Obrátím se na něj a zadívám se mu do očí. Něco v nich hledám, jen nevím co.

„Sbohem, Stuarte.“

„Sbohem, Anno.“

Na okamžik zaváhám. Tak nějak pořád čekám, že bude pokračovat, začne škemrat, abych zůstala. Že prohlásí, jak moc mě miluje a jak to celé byla příšerná chyba. Že se zachoval jako hnusná sketa, ale nemůže beze mě žít: prosím, lásco, zůstaň! Ale on nic takového neudělá, rozhodně ne teď, když jsem mu konečně umožnila získat to, o co stojí. Protože on je sketa a já naivní husa, když pořád v cokoli, byť sebemenšího, doufám.

A tak si přehodím tašku přes rameno a zmizím, dřív než stačí pochopit, že si nejsem stoprocentně jistá, než se začne ptát, co tam teda ještě dělám.

Před domem naskočím do čekajícího taxíku a řidiči nadiktuju adresu svého nového bytu.

Na dvacetiminutovou cestu ze starého života do nového se vůbec nesoustředím. Ulice města mi připadají jen jako jedna dlouhá rozmazaná světelná šmouha na pozadí černého nočního nebe.

Nakonec mě taxikář vytrhne ze zamyšlení zatukáním na špičaté dělicí sklo a já vystoupím z auta a zadívám se na svůj nový domov. Je to čtyřpatrová budova z červených cihel ve čtvrti plné obchodů a restaurací, která ve svém nitru ukrývá byty s vysokými stropy a dřevěnými podlahami. Inzerát jsem objevila včera na internetu a připadal mi až příliš pohádkový. Nájem si můžu dovolit jen taktak, ale potřebovala jsem nové bydlení, a to rychle. Dříve bych se v takové situaci nejspíš načas nastěhovala ke kamarádům, nebo dokonce – bože chraň – zpátky k našim, ale ve třiatřiceti si na to připadám stará. Stará na spoustu věcí.

Vystoupám po betonovém schodišti k předním dveřím. Štítek vedle mého zvonku je prázdný, čeká, až ho vyplním. Stejně jako byt. Na smetanově bílých stěnách není nic než pár zaprášených obrysů po dřívějších obrazech a vzduch voní jinak, cize. Očima spočinu na výklenku pod arkýřovým oknem. Dokonalé místo pro psací stůl, který jsem zanechala na opačném konci města. Najednou pocítím to svrbění, které mě přepadne, kdykoli můj mozek touží po psaní, ale nejsem si jistá, jestli o dnešku dokážu psát. Aspoň zatím.

Zpoza stěn (seshora? zezdola? Zatím nevím, jakým způsobem tu cestuje zvuk) zaslechnu, jak nějaká žena láskyplným hlasem volá svého muže k večeři, a podlomí se mi nohy. Svezu se na kolena a ze rtů mi unikne zdušený pláč.

Jak k tomu proboha došlo? Jak mi mohlo trvat tak dlouho, než jsem ho prokoukla? Jak jsem jenom mohla vložit svůj osud, svoje srdce, do rukou chlapa, který mě dokáže takhle zradit? Už zase?

Rozdrnčí se mi mobil a já se podívám na displej. Stuart. Pozdě, hochu. Už nemůžeš říct nic, co by vygumovalo to, co jsem četla, ten tvůj odporný podraz.

Vší silou mrsknu telefonem pryč a on s třísknutím, které v ti-

chém a prázdném bytě působí neskutečně hlasitě, narazí do futer. Z dřevěné zárubně se odštípnou úlomky barvy a zvonění umlkne. Obejmu si kolena a zírám na ztichlý přístroj.

Čas plyne a já po nějaké době konečně znovu najdu ztracený dech, začnu si uvědomovat tvrdost dřevěné podlahy.

A pak se telefon znovu ozve. Síla mého hněvu nestačila, aby ho umlčela navždycky. Jen tentokrát je na drátě záchrana, moje nejlepší kamarádka Sára.

„Ahoj, to jsem já,“ vydechne, v hlase obavy a úzkost. „Ten sraz pořád platí?“

„Že se ptáš,“ zamumlám. Můj hlas je pevnější, než jsem čekala. „Jsem tam za deset minut.“

Opláchnu si obličej a z tašky vytáhnu tenký plášť. Za dveřmi bytu na mě čeká moje nová čtvrť s řadami cihlových domů přilepených těsně k chodníku a stromy rostoucími jen v malých parčících rozmístěných v každém druhém bloku. Podzimně zbarvené listí šelestí ve vánku a vzduch je prosycený výfukovými plyny a rozmanitou směsicí pachů vycházejících z nejrůznějších restaurací. Ulice působí živě a zároveň klaustrofobicky.

Měla jsem ráda ticho svého předchozího bydliště, kde zvuky města tvořily jen tichoučký šepot v pozadí, ale zamlouvá se mi vitalita, která vychází ze zdejšího halasu, živoucí masa lidí i ten zvláštní pocit, že se každým okamžikem může něco stát.

Pár ulic od baru zahlédnu na chodníku něco, co mě zaujme. Není to moje příjmení? Sehnu se a sevřu v dlani vizitku. Měla jsem pravdu. Stojí na ní:

Blythe & Company Zprostředkování ♀ ♂ 4300 Cunningham Street 20. patro (555) 458-4239

Je vzrušující vidět na vizitce vlastní jméno. Bez rozmýšlení si ji zasunu do přední kapsy džínů a pokračuju v chůzi.

Konečně dorazím do baru a rozhlédnu se po ztemnělé místnosti. White Lion je poměrně trendy podnik se stoličkami potaženými rudou kůží a starým mahagonovým barem, za nímž se nachází zrcadlová stěna lemovaná droboučkými bílými žárovčičkami. Je klidný úterní večer a nad slabým šumem hlasů se nese píseň Taylor Swiftové.

Sára už čeká v jednom z tmavě čalouněných boxů a zběsile tluče do klávesnice svého BlackBerry. Je oblečená do tmavomodrého formálního kostýmku a kudrnaté blond vlasy má v týlu stažené do uzlu. Její bledá pleť působí v tlumeném světle téměř průsvitně.

Usednu naproti a ona mi věnuje úsměv, ve kterém prosvítají drobné a dokonale rovné zuby.

„Tak co?“

„Je to za mnou,“ odpovím a mávnutím přivolám servírku.

„Díky bohu.“

„To ho fakt tak nesnášíš?“

„Ze srdce.“

Objednám si gin s tonikem a plynule navážu: „A nikdy jsi nic neřekla, protože...?“

„Co to meleš?“ vyhrkne, kobaltově modré oči vytřeštěné úžasem. „Tak zaprvé jsem ti to říkala a zadruhé jsem došla k názoru, že bude lepší, když to nechám být, zůstaneme kámošky a já na tebe budu moct dohlédnout. Bála jsem se, že bychom se přílišně pohádaly a ty už bys se mnou nikdy nechtěla nic mít.“

Sára je právnička a miluje seznamy. Tak prostě myslí – organizovaně. Taková je, co ji znám, což znamená už od školky.

„Děkuju.“

„V pohodě. Jen bych si přála, abych tě na ten večírek bývala netahala.“

Se Stuartem jsem se seznámila na party před třemi lety. Zanedlouho jsem měla oslavit třicítku a pořád jsem se nedokázala vyhrabat z toho, že mě před časem opustila má životní láska, John. Sára mě přesvědčila, že mi „návrat na scénu“ prospěje. Já sama si tak jistá nebyla, ale moje drahá kamarádka není zrovna člověk, kterému je snadné odporovat.

Všimla jsem si ho už chvíličku po příchodu. Krátké černé vlasy, jasně modré oči, výška skoro dva metry a štíhlá figura – přesně ten typ, který mě vždycky přitahoval, už od té úplně první dětské lásky. Byl obklopený davem žen, které se pokoušely upoutat jeho pozornost, ale to mě nijak zvlášť netrápilo. Na zástupy obdivovatelek jsem byla zvyklá. Musíte být, když máte slabost pro nadpozemsky krásné muže.

Zrovna jsem přemítala, jak na sebe upozornit, když to Sára udělala za mě – polila mi bílý svetr červeným. Obratně jsem využila příležitosti a způsobila hlasitou scénu. A kýžený účinek se dostavil, hned se k nám obrátily všechny oči v místnosti. Včetně těch jeho. Zadívala jsem se na něj, na pár vteřin jeho pohled opětovala a pak se odvrátila.

Po návratu z koupelny, kde jsme se se Sárou pokoušely tu oděvní katastrofu trošku napravit, jsme se posadily na pohovku, já záměrně tak, abych ze svého místa na Stuarta neviděla. A přesto jsem cítila, že mě pozoruje.

Když se později pánové shromáždili u baru na trojitého panáka Jacka Danielse, zavěřila jsem příležitost a namířila si to rovnou k nim. Ozvalo se sice pár protestů, že tak silný drink nevydržím, ale já si jen svázala dlouhé rezavé vlasy do culíku a ucedila, že se o sebe postarám sama, jen nalijte. Ťukli jsme si a se zakloněnou hlavou do sebe palčivou tekutinu hodili. Jen několik z přítomných to zvládlo na ex, ale já ve vteřině okázale obrátila sklenku a třískla jí o podnos, který držel právě Stuart. Do tváře se mi vehnala krev, a když jsem vzhledla, uviděla jsem v jeho očích zájem.

„Co byla ta poslední kapka, která tě přiměla odejít?“ chce vědět Sára.

„Všimla sis někdy, jak žádná historka, která začíná: ‚Četla jsem jeho mailý, nikdy nekončí větou: ‚Hrozně jsem se spletla, on mě nepodvádí?‘“

„Takže tě fakticky podváděl?“ nakrčí má kamarádka drobný nosík.

„No samo. Přesně, jak říkáš.“

„Hmm,“ zamumlá Sára a nervózně si pohrává se skrojkem limetky na sklence. „Já z toho ale žádnou radost neměla.“

„To já přece vím, Sáro.“

„To jsem ráda. A musím říct, že tě obdivuju, jak statečně to bereš.“

Ona mě samozřejmě neviděla vzlykat schoulenou na podlaze.

„Takže jsem oblafla i tebe?“

„Skoro.“

„Je zajímavé, co všechno člověk dokáže, když se fakt pořádně naštvě.“

„Kdyby se někomu povedlo vydestilovat sílu ukřivděné ženy, vydělá na tom majlant,“ usměje se.

„Já bych spíš potřebovala nějaký lék na zlomené srdce.“

„Tomu se říká alkohol, ne?“

Pokusím se usmát, ale místo toho začnu natahovat. Do očí mi vstoupí tiché slané slzy a Sára mi položí dlaň na ruku.

„Čas všechno zahojí, Anno.“

„Já vím. Tak je to vždycky,“ otřu si oči hřbetem ruky a donutím se k úsměvu. „Tak a dost. Máme tady přece oslavovat začátek mého nového života.“

Zvednu sklenku a přitukneme si.

„Na nový život Anny Blytheové!“ pronese Sára připitek.

„Což mi připomíná – koukni, co jsem našla na ulici,“ vytáhnu z kapsy vizitku.

„Proč jsi to vůbec zvedala?“

„Nejspíš, že je na tom moje příjmení. Zajímalo by mě, čím se asi zabývají.“

„Hm, slovo ‚zprostředkování‘ a symbol pro muže a ženu... musí jít o nějakou seznamku.“

„Jo, to dává smysl. Možná jim zavolám a zjistím to, až už budu úplně zoufalá.“

„Seznamky přece nepoužívají jen zoufalci,“ zrudne Sára.

„Tys... to zkoušela?“

„Ne, ale přemýšlela jsem o tom. Než jsem potkala Mika,“ usměje se zasněně jako vždycky, když na něho přijde řeč. Mike je burzovní makléř, který pracuje ve stejné budově jako Sára. Seznámili se před půl rokem na koktejlové party a on zatím vytrvale vyvrací mou teorii, že svobodní muži po pětatřicítce zůstávají sami z nějakého důvodu.

A já? Čerstvě single třiatřicítka? Na to mám spoustu teorií.

„Máš štěstí,“ utrousím.

„To jo, a ty ho budeš mít taky, Ani.“

„Snad máš pravdu. Ale teď bych chtěla být chvíli sama a zjistit, jak to půjde.“

Snažím se, aby to vyznělo přesvědčivě, přestože být sama nikdy nebyla moje silná stránka. Tak tomu aspoň bylo u té staré Anny. Ale ta Anna, která v sobě vyburcovala dostatek sil na to, aby odešla od Stuarta, to *dokáže*. Nebo se o to aspoň pokusí.

Dopijeme, zaplatíme a vykročím ven do noci. Podzim se důrazně hlásí o slovo a je mnohem chladněji než před pár hodinami. Nacpu si náhle zmrzlé ruce do kapes a kabát si přitáhnu blíž k tělu. Sára mávne na taxíka, ale ještě před odjezdem stáhne okénko a prohlásí: „Ty to zvládneš, Ani. Stačí, když tomu budeš věřit, a ono se to splní.“

Ještě chvílku postávám na ulici, pozoruju automobil proplétající se rušnou dopravou a přemýšlím, jestli je to pravda. Opravdu se můžu stát lepším člověkem, když si to budu z celého srdce přát?

Pak zavřu oči a třikrát pomaličku srazím podpatky. Já to zvládnou, já to zvládnou, já to zvládnou. Znovu oči otevřu a zadívám se k nebi na jasnou Polárku, jedinou hvězdu, která je ve městě vidět. Připadám si hloupě, ale stejně doufám, že mi přání splní. Nakonec zamířím k domovu.

V novém bytě se chvíli procházím po prázdných, jen ozvěnou naplněných místnostech a pokouším se rozhodnout, kde budu dnes v noci spát. Předchozí nájemník tu nechal pohovku a postel. Z obou mi naskakuje husí kůže, jen nedokážu říct, která z nich mě zneklidňuje víc. Nakonec si vyberu gauč a vydám se do koupelny vyčistit si zuby. Vysypu obsah kapes, hrst mincí a taky tu vizitku. Bříšky prstů přejíždím po plastickém nápisu a najednou se ve mně probudí zvědavost. „Zprostředkování“ – to zní tak formálně a staromódně.

Měla bych jim zavolat a zjistit, čím se zabývají? A využít jejich služeb, pokud jde o seznamku? Ne, to je přece hloupost. Vždyť jsem se teprve před chvílí rozhodla, že potřebuju být načas sama, no ne? Přesně tak. Zůstanu single. A pak si muže, toho pravého, najdu úplně sama a bez pomoci.

Hodím vizitku směrem ke koši, tedy tam, kde koš býval v mé předchozí koupelně, a ona s ostrým klapnutím přistane na dlaždicích. Zvednu ji a znovu přelétnu očima. Vzedme se ve mně úplně stejné vzrušení jako prve a najednou mám pocit, že mi ji tam na chodníku zanechal osud. Jako ten koláček štěstí, co jsem kdysi dostala v čínské restauraci a v jehož nitru bylo ukryté poselství „Jste zrozeni k psaní“. Ten papírek teď visí zarámovaný v mé kancelářské kóji v redakci časopisu Twist.

A mně by se zrovna teď trocha toho štěstíčka hodila.

Zastrčím vizitku za černý rám zrcadla nad sněhobílým umyvadlem.

Ničemu neuškodí, když si ji načas nechám.

2. kapitola

Dokolečka dokola

Firmě Blythe & Company zavolám přesně dva měsíce a sedmnáct dní poté, co jsem vizitku na ulici našla.

Proč, proboha?

No... vzpomínáte, jak jsem tehdy s pohledem upřeným k Polárce doufala ve splnění přání? Tak ono se ukázalo, že se můj život vážně změnil. K horšímu.

Všechno to začalo, když jsem náhodou natrefila na svého bývalého přítele Tadda.

Došlo k tomu asi šest týdnů po té záležitosti se Stuartem, s nímž se mi s vypětím všech sil dařilo od odchodu nepromluvit. Překona-la jsem první tři fáze porozchodového smutnění – „Díkybohu, že ho mám z krku!“, „Bylo to správné rozhodnutí. Nebo ne?“ a „Možná bych mu měla zavolat a ujistit se, že je v pořádku“ – a nakonec se ustálila na „Měla bych být navěky sama a nejspíš taky budu“.

Od literární agentky jsem dostala poznámky ke své knize a dělala jsem na tom celý víkend. Měla jsem potíže zapracovat změny, které po mně žádala, a v neděli už jsem z toho byla celá depri-movaná a vykojená. Neustávající mrazivý déšť a skutečnost, že jsem celý víkend strávila v pyžamu zavřená v bytě, mi na náladě taky zrovna nepřidaly, a když televizní rosníčka prohlásila, že lze

očekávat první sněžení, rozhodla jsem se vyrazit na nákup nového zimního kabátu. Ten starý se během stěhování záhadně ztratil. Pevně doufám, že to bylo naposledy, co jsem musela vyslat dva urostlé chlápky, aby mi bez mé přítomnosti sbalili a přivezli věci.

Počkat, беру zpět. Nedovolím, aby k tomu ještě někdy došlo. Slyšíš, Anno? Už nikdy! Dobře, zpátky k vyprávění.

Procházela jsem se po Banana Republic a plnou parou do něj vrazila. Zadívala jsem se do jeho nebesky modrých očí a najednou nemohla popadnout dech. Prohlédla jsem si jeho tvář, všimla si, jak mu šedý svetr s kulatým výstřihem dokonale obepíná rovná ramena a žaludek se mi zhoupl. Pak mi ovšem došlo, kdo to je. Respektive, uvědomila jsem si to, jakmile vyhrkl: „Ahoj, Anno!“

Odkud zná tenhle sexy chlapík moje jméno? Prohlédla jsem si ho pozorněji.

„Aha. Čau, Tadde.“

„Dlouho jsme se neviděli.“

To teda. Seznámili jsme se, když mi bylo čtyřiaadvacet. Pracovala jsem tehdy pro malý místní týdeník, o který projevila zájem jedna velká mediální společnost. Majitel najal Tadda jako svého právníka a on následně strávil v redakci několik dní, aby pochopil, jak to ve firmě chodí. A všechno mu vysvětlit byl můj úkol. Tadd byl ten nejpohlednější kluk, jakého jsem potkala od vysoké, a já mu hned začala dávat okatě najevo, že jsem volná a mám zájem. Chodili jsme spolu přes rok, než jsem se s ním rozešla, ačkoli v tu chvíli jsem si nedokázala tak docela vybavit důvod.

„Jo, to jo.“

„Tak tak.“

„A cos celá ta léta dělal?“ přerušila jsem nakonec trapné ticho.

„Znáš to, žil... pracoval... chodil do posilovny...“ pustil se do monotónního vyjmenovávání a já si náhle vzpomněla, proč jsem ho vlastně nechala.

Je to ten nejnudnější člověk na celé planetě. Mám-li být napros-

to upřímná, musím uznat, že je na něm zajímavý vlastně jenom vzhled.

Bože, jak jsem s ním mohla vydržet přes rok? To nás vážně nepojilo nic než jeho atraktivita? Co mě to jen tehdy popadlo?

A vtom ke mně clonou nudy pronikla věta.

„No, a vloni jsem se oženil.“

„Cos říkal?“

„Že jsem se vloni oženil. Moje žena si právě zkouší šaty,“ mávl rukou ke kabinkám.

„Ty jsi ženatý?“ vyhrkla jsem šokovaně. Zatočila se mi hlava a už jsem zase nemohla popadnout dech.

„Jsi v pořádku, Anno?“

„Jasně,“ vydechla jsem a pokusila se dát do kupy.

„Jsi celá bledá.“

Očividně jsem neuspěla.

„To je z toho prostředí. Nákupní centra nesnáším.“

„Vážně?“

Krucí. Tadd nákupy zbožňuje a v prvních měsících vztahu jsme v právě takových obchodech trávili víkendy, zkoušeli si nejrůznější oblečení a šťastně se usmívali, když nám prodavačky lichotily, jaký jsme překrásný pár. V mírně pokřiveném odrazu zrcadel se mi Tadd zamlouval ještě víc než ve skutečnosti, ale to mu nemělo smysl vysvětlovat, vždyť ani já sama to tak úplně nechápu.

„Jenom když jsem unavená a teď mám za sebou fakt pekelný týden.“

„Jo tak.“

„A jak ses seznámil se svou ženou?“ nadhodila jsem a on se celý rozzářil a začal vyprávět.

„Pracuje jako právnička u nás ve firmě a...“

Ze všech sil jsem se snažila tvářit, jakože mě to strašně zajímá, ale ve skutečnosti jsem nedokázala přestat myslet na to, že dokonce i tadyhle král suchopárů už je ženatý, a já jsem pořád sama.

Možná šla po prachách? Počkat, je to přece taky právnička, takže má dost vlastních. Třeba je stejně nudná jako on, takže jí to ani nepříjde? No jo, to musí být ono.

Neměla jsem ovšem žádnou chuť si svou teorii ověřit, a tak jsem se s ním jen rychle rozloučila a jako v mlhách odkráčela. Na nový zimní kabát jsem dočista zapomněla.

Ještě pořád jsem byla z toho setkání celá nespokojená, když jsem večer zamířila na drink s kamarádem a současně šéfredaktorem našeho časopisu do jedné zaplivané putyky v dost pochybné čtvrti v centru. William bydlí nedaleko odtud v ultramoderním bytovém komplexu v přestavěné budově bývalého masokombinátu a v jednom kuse tvrdí, že se jejich sousedství co nevidět změní k lepšímu. Vzhledem k tomu, že se to zatím nestalo, jsem se nechala taxíkem odvést až ke dveřím hospody a pokoušela se nevšímat si skupinek mladistvých v obřích tričkách a kalhotách u kolen, kteří se potulovali kolem a „čekovali benga“.

Uvnitř toho podniku připomínajícího staromódní jižanskou špeluňku panovalo šero. Z jukeboxu ve stylu 50. let burácel country rock Steva Earleho, místnost byla posetá stolkami z neopracovaného dřeva a za barem postával tělnatý padesátník s rukávem rozpitých kérek, za sebou pár poloprázdných lahví s kořalkami. Vzduch páchl po burácích a zvětralém pivu. Příště se s Williamem radši sejdu někde u nás.

Objednala jsem si pivo a odnesla si ho za ním ke stolku hned u jukeboxu. William měl na sobě tmavomodrou mikinu s bělostným nápisem na přední straně a křiklavě žluté vlasy mu jako obvykle trčely z hlavy jako hřebíky.

„Hej, A. B., jak se vede, tywe?“

„Není už tenhle teenagerský slang v tvém věku trochu pasé?“

„Fakt dík,“ zabručel William a zakoulel smaragdově zelenýma očima. „Hned mě těch mejch šestatřicet deptá míň, čče.“

„A sakra – tys měl narozeniny?“